

22/11/2025

Yannis Constantinidis

soperStdnom11ahti:5yrh2id4339a37uucag 07Y92gc44t00 l441se4et ·

Στιγμιότυπο από την αποψινή πρεμιέρα του έργου "Oops" της ομάδας Nova Melancholia! Γελάς συνέχεια στην παράσταση, που, για την ακρίβεια, σημαίνει ότι καγχάζεις... Ότι δεν γελάς με την καρδιά σου. Και στο τέλος φεύγεις λίγο θλιμμένος. Δικαίως, βέβαια, επειδή συνειδητοποιείς ότι έχεις δει επί σκηνής μια αλληγορία όλου αυτού του παράξενου μενού που σερβίρει η πραγματικότητα τα τελευταία τρία χρόνια (και ακόμα περισσότερο από την εκλογή Τραμπ και μετά) το οποίο το θεωρείς μεν τραγελαφικό και πάρα πολύ άνοστο, αλλά συνεχίζεις και να το τρως, με απάθεια και κάπως φатаλιστικά.

Και προπαντός, χωρίς να δείχνεις ότι θα ήθελες να το επιστρέψεις πίσω στην πραγματικότητα.

Γιατί είναι κατά έναν τρόπο "φυσικό" επακόλουθο της ισχύος (π.χ. του Τραμπ, του Πούτιν, του Ερντογάν, του Νετανιάχου κλπ) όταν αυτή προσφέρεται ως πολυθέαμα. Είναι ένα

"φυσικό" επακόλουθο του να παρουσιάζεις από τη σκηνή της επικαιρότητας όσα δεν θα έπρεπε να παρουσιάζεις ποτέ: τη χοντράδα σου, τον φιλισταϊσμό σου, την τρελαμένη επιθετικότητά σου, την ακατάσχετη όρεξή σου να ταπεινώνεις τους άλλους – με άλλα λόγια, το να προβάλεις, αναίσχυντα, την πολιτική αναξιότητα σου και την αναξιοπρέπειά σου.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, να τις συνδυάζεις από τη θέση της ισχύος σου και με μια γελοία φανφάρα, ώστε να «δέσει» το κοκταίηλ καγκουριάς που θα ξετρελάνει τον όχλο.

Κι επειδή το γκροτέσκο ως προσφερόμενο θέαμα από την εξουσία απελευθερώνει το γκροτέσκο που ως όχλος προσπαθούμε να συγκρατούμε μέσα μας, το αποτέλεσμα είναι (όπως πολύ εύστοχα σημειώνεται στο "πρόγραμμα" της παράστασης) να έχουμε γίνει κάτι σαν «τους μπουρλέσκ κλόουν του αμερικανικού κινηματογράφου στα μαύρα χρόνια της Μεγάλης Ύφεσης του 1929".

Ενώ θα έπρεπε να είχαμε επιστρέψει -με το "καλημέρα σας"- στους "ηγεμόνες" όσα μας προτείνουν.

Όλα αυτά λοιπόν επιτυγχάνονται στην παράσταση μέσω ενός μεσοπολεμικού κειμένου του Ρώσου συγγραφέα Δανιήλ Χαρμς, το οποίο διασκευάζεται για να γίνει πιο ευθύς ο δρόμος της ταύτισης του τότε με το τώρα.

Επίσης, ά ψ ο γ α σκηνικά-έργα τέχνης.

Και ά ψ ο γ ε ς ερμηνείες όπως πάντα!

ΥΓ Δεν είναι τόσο πνιγμένη στο ροζ η στιγμή της παράστασης που φωτογράφησα -το τηλέφωνο μου αποφάσισε να την βγάλει έτσι κορεσμένη, γιατί είναι μπουρλέσκ κι αυτό από κατασκευής του και ντιπ για ντιπ κινέζικο.